

gjeringsens Plan, allerede vilde være store nok, og det er altid tidsnok, naar Erfaringen viser, at det er nødvendigt at gaae videre, at træffe de yderligere fornødne Skridt. Det er forresten en Følge af, hvad jeg har tilladt mig at anføre, at det vil kunne blive vanskeligt at sondre Omkostningerne for de forskjellige Landsdele. Jeg var ikke ved denne Sags første Behandling beredt paa at besvare det Spørgsmaal, som den ærede Landsstingsmand da indirecte fremsatte, og jeg henviste derfor til Anordningerne. Men ved yderligere at overveie Sagen og tage Hensyn til, hvad der i indværende Aar er passeret, er jeg kommen til det Resultat, at efter al Sandsynlighed vil man komme til at betragte Møntningsomkostningerne, det være sig, at de nærmest vedkomme den ene eller den anden Landsdeel, som en fælles Udgift, navnlig af den Grund, at Sylsland ogsaa berøres derved. Jeg ønsker imidlertid ikke at udtale noget Endeligt derom, da det ikke lader sig gjøre, førend man skal have Indemnification for, hvad der i saa Henseende er skeet fra Regjeringens Side. Jeg maa ogsaa bemærke, at disse Møntningsomkostninger, som man forestiller sig saa store — hvilket de ogsaa vilde være, naar man vilde gaae saa pludselig frem med Ommøntningen og Indfølselsen af de ældre Mønter, som den ærede Landsstingsmand har meent, at det vilde være nødvendigt, naar Lovforslaget skulde kunne betegnes som fuldstændigt —, ere langfra saa betydelige, naar der gaaes frem med tilbørlig Forsigtighed. Regjeringen har allerede nogen Erfaring af den Møntoperation, som er foretagen i det indværende Finantsaar. Men førend den endelige Afregning kan gjøres over, hvad samtlige Møntomkostninger vilde udgjøre, før den Tid kan jeg ikke udtale nogen endelig begrundet Dom om, hvorvidt Omkostningerne maatte blive i det Hele at betragte som en fælles Udgift, eller om de maatte blive at beregne de enkelte Landsdele særligt til Udgift. Jeg maa altsaa bede mine Uttringer sidste Gang berigtigede derhen, at jeg ikke nu ønsker at ytre mig videre om dette Spørgsmaal, men forbeholder mig i sin Tid at give en endelig Besvarelse. Men det tør jeg bede fastholdt, at Regjeringen

til at gaae frem, saaledes som den nu har foresat sig, ikke behøver nogen yderligere Lovgivningsforanstaltning for Kongeriget Danmarks Vedkommende, og at den Del, som Regjeringen nu har betraadt, har al Hjemmel for sig i den bestaaende Lovgivning og vil usfravigeligt følges, om ogsaa det nærværende Lovforslag forfastes; men Regjeringen vilde da meget beklage, at det nærværende Tidspunkt, hvori man med Held kunde foretage en hensigtsmæssig Forandring i Benævnelsen for den bestaaende Møntfod, er gaaet ubenyttet hen; dette vilde da i alt Fald ikke være Regjeringens Skyld, da den i rette Tid har gjort opmærksom derpaa. — Naar jeg har sigtet til, at den ærede Landsstingsmand, som interesserer sig for Møntantliggenderne, ikke alene for Kongerigets men for hele Monarchiets Vedkommende, saaledes som hans Uttringer saavel nu som ved den sidste Behandling noksom vise, vilde efter nogen Tids Forløb være istand til at see dybere ind i dette Forhold, da er det, fordi jeg antog, at han senere vilde være bleven bekendt ikke alene med de Patentudkast, der ere forelagte Hertugdømmernes Provindstalstænder, men ogsaa med de til samme knyttede Motiver. Jeg skal imidlertid gjøre mig en Fornøielse af at tilstille den ærede Landsstingsmand et Exemplar deraf, da de endnu ikke, saavidt jeg har seet, ere trykte i Hertugdømmernes Stændertidender.

Den samme ærede Landsstingsmand berørte et andet Spørgsmaal, som vel maaskee kan siges ikke at vedkomme den nærværende Sag directe, men som dog med Hensyn til den Maade, hvorpaa han satte det i Forbindelse med den nærværende Sag, vil udtræve noget Svar fra min Side. Den ærede Landsstingsmand berørte nemlig atter det Spørgsmaal, som han ogsaa hentydede til under Sagens første Behandling, at det vel var værd at undersøge, om ikke Decimalsystemet som Inddelingsbasis for Mønteenheden, Daleren, maatte være at foretrække for det hidtil brugte Duo-decimalsystem, som det ogsaa nu i det nærværende Lovforslag sees at være Hensigten at bibeholde. Naar man tager Sagen ganske i sin Almindelighed, vedkommer den ikke den nær-